

Սիպիլ

Բաղեղը

(Մանկության հիշատակ)

Բաղեղ մունի պատուհանիս քով,
Պարտեզով փակված տունը մեր գեղին.
Որ եթերին մեջ կօրրեր նազանքով
Իր ծաղիկները կապույտ ու դեղին:
Լայն տերևները, թավշի պես կանաչ,
Փունջ-փունջ կ'իյնային բարձերուս վրան,
Եվ սաղարթներուն մեջեն, գերթ ճաճանջ,
Կը նըշմարեի դպրոցի ճամբան:
Ժապավենի պես կ'երկարեր հեռուն
Յորեններու մեջ այդ ուղին ճերմակ,
Ուր կը ծըփային անուրջներ գարուն
Եվ հիր հարսնուկեր, շափրակ ու շափրակ:
Պատերուն խորքը, ծերպերու մեջ լայն,
Մութ թավուտներու ներքև թանձրախիտ,
Թափած բուրդերուս թելերովն երկայն
Բույն կը շինեին սարյակն ու խայտիտ:
Ճառագայթներով, բուրմունքով, խանդով,
Առարկաներով սիրած, մըտերիս
Եվ գուրգուրանքով հյուսված հոգեթով
Կ'երևար կյանքը ինձ մինչև շիրիս

Բայց տերևները դալկացան տակավ:
Եվ քամին թափեց ծաղիկն ու փետուր,
Թրոշուններն հույլ-հույլ հեռացան կարգավ.
Ձյունով ծածկած է պարտեզն ու կըտուր:
Թարմ բաղեղին տեղ պատուհանիս քով
Ցից պատ մը կ'ելլե առջիս դեփ-դեղին,
Չոր կը բաղդադեն աղի արցունքով
Ճերմակ ճամբուն հետ՝ մեր տանը գեղին: